

[Được truyền cảm hứng từ một câu chuyện có thật...]

Tất cả những gì chị muốn đó là đừng cảm mà nói: Em nhớ anh!

- Nè, mai chị đi rồi.

- Ủ! Đi nhanh về, em chờ...

Nói rồi cô tựa đầu vào anh, yên bình lặng ngắm phía bên kia bờ sông Sài Gòn, những ánh đèn xanh đỏ đang tranh nhau toả sáng cùng những vì sao xa xăm. Mai cô xa anh, đi đến một nơi khác để theo đuổi giấc mơ học hành. Chỉ nghĩ đến sắp tới 2 năm sẽ không được gặp nhau thường xuyên, không cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay của nhau, cô không kìm lòng được mà rơi nước mắt. Anh nhẹ nhàng đưa tay lau đi hàng nước như bị lông van ấy và nhẹ nhàng bảo cô:

- Em thích chị mạnh mẽ hơn, không thích thế này đâu.

Nghe đến vậy, cô lại càng không thể kiềm nén cảm xúc của mình, vì chỉ có anh là người duy nhất mà cô có thể thoải mái tựa vào để khóc cho thoả nỗi niềm thế này. Cô đưa tay lên che mặt, anh xoay người ôm trọn cô gái m52 trong vòng tay:

- Đi đi, em chờ...

Và rồi cả hai cùng im lặng thả những suy nghĩ riêng vào trong đêm Sài Gòn.

Hôm sau cô lên máy bay, anh không thể ra tiễn vì buổi thi cuối kỳ của môn nghiệp vụ. Anh nhờ người bạn gửi cô một bó hồng vàng, màu hoa cô thích nhất, kèm một tấm thiệp nhỏ:

- Đi đi, anh chờ...

Cô bắt đầu 2 năm học Thạc sỹ ở một nơi xa, anh tiếp tục miệt mài thêm 3, 5 năm Đại học trên giảng đường.

Ngày đầu nhập học ở một ngôi trường xa lạ, cô được chào đón bởi những người bạn mới, tuy tiếng nói có chút khác nhau nhưng đều cùng chung mục đích đó là chinh phục thêm chặng đường tiếp theo của việc học. Đi ngang qua bảng thông báo, cô nhìn thấy một số thông báo tuyển thành viên câu lạc bộ, kỷ niệm xưa không gọi mà vẫn tự ulla về...

Ngày đó, anh là một trong những tân sinh viên đến tham quan gian hàng câu lạc bộ của cô. Và rồi, anh trở thành thành viên chính thức, còn cô bấy giờ là cựu thành viên. Đôi lần gặp nhau qua những buổi training rồi bonding của câu lạc bộ, cô bị anh thu hút bởi thái độ nhiệt thành với công việc và tính cách hoà đồng, vui vẻ. Còn anh ấn tượng với nét đáng yêu mà cứng cỏi của "bà chị" luôn là nơi khởi nguồn của những nụ cười và truyền cảm hứng cho team cùng làm việc. Tình cảm cứ như vậy mà nảy sinh một cách lặng thầm. Không một ai nói nên câu chính thức nhưng cả hai đều hiểu mối quan hệ giữa họ đang tồn tại là gì. Cô cũng không ngờ bản thân mình lại bị lay động bởi cậu em khoá dưới và anh cũng chưa từng nghĩ sẽ có tình cảm với "bà chị" sắp ra trường. Như bao cặp đôi, họ vẫn hay lang thang quán xá ngon, góc cà phê đẹp, thả bộ trên cầu ánh sao, phở đi bộ hay ngồi cạnh nhau ngắm thành phố đêm bên bờ sông Sài Gòn...

Vậy mà giờ cô phải xa anh, những tin nhắn, cuộc điện thoại đường dài là không đủ...

6 tháng trôi qua, cô có những người bạn đầu tiên ở trường mới, có nam lẫn nữ và có cả những đối tượng đang dành cho cô một sự quan tâm đặc biệt nào đó. Cô 22, lứa tuổi thật đẹp để yêu mà, nhưng cô vẫn giữ một hàng rào chắn vì có người vẫn chờ cô.

- Ê nè, có khi nào bà nghĩ là bà hơi ích kỷ học, bắt người ta chờ 2 năm.

- Ủa, người ta đẹp trai ngời ngời thế kia, bao nhiêu bướm lượn xung quanh mà bắt người ta cô đơn thì ...

Những lời nói vô ý của mấy cô bạn trong một buổi cà phê tưởng như không ảnh hưởng gì đến cô nhưng thật ra đó cũng là điều mà cô băn khoăn từ trước khi ra đi. Tối đó, anh gọi cho cô:

- Ngoài đó có pháo hoa không, năm mới mà.

- Ủa có, trời lạnh nên nhìn ánh sáng lung linh hơn hẳn.

- Em cũng muốn thấy nữa. Chắc là đẹp lắm.

- Ủ, đẹp mà lạnh... - cô im lặng một lúc – Ừm... ờ... có khi nào...?

- Không đâu, em chờ chị.

Tuy thời gian bên nhau không lâu nhưng gần như anh có thể nhìn thấu con người cô kể cả những câu nói lấp lửng như thế. Anh luôn biết cách khiến cô cảm thấy yên tâm. Cô và anh chưa kịp có cơ hội chia sẻ giây phút giao thừa nào mà giờ mỗi đứa một nơi, dù cùng nhìn thấy pháo hoa nhưng ở hai chân trời cách nhau xa lắm.

2 tháng sau là Tết cổ truyền, vì bận rộn với đề án nghiên cứu, cô không được về nhà, đồng nghĩa cô cũng không được gặp anh. Mùa hè đến, anh tham gia một chương trình tình nguyện, cô bận rộn với công việc trợ lý ở công ty, họ lại không thể gặp nhau. Và rồi 1 năm xa nhau, 365 ngày không được chạm lấy nhau, cô dần thấm nỗi nhớ anh, còn anh có nhớ cô không?

Năm học mới bắt đầu, cô cũng bận rộn hơn với những dự án nghiên cứu và công việc, anh lại bị cuốn vào vòng xoáy học tập rồi hoạt động. Những cuộc nói chuyện thưa dần, tin nhắn cũng thưa dần. Nhưng cũng may, Hà Nội hay Sài Gòn đều là xứ bận rộn, thích cuốn con người theo những dòng xoáy và không cho con người ta khoảng trống để nhớ thương. Vậy mà đến những khoảng lặng, đành phải chịu cho cảm xúc gặm nhấm lại ký ức...

1, 5 năm nhanh chóng trôi qua nhưng trong suy nghĩ của anh và cô, thời gian xa nhau có thể dài hơn thế.

- Em ở lại đây thêm 1, 5 năm nữa nhé! Tích lũy thêm kinh nghiệm rồi hãy về cũng không muộn.

Lời đề nghị của giám đốc mang đến cho cô hai cảm xúc đối lập, cô vui mừng vì không chỉ hoàn thành được ước mơ học hành mà ngay cả công việc cũng được ổn định, tuy thế, thời gian xa gia đình cũng nhiều hơn, thời gian xa anh cũng dài hơn... Gia đình khuyên cô nên tận dụng cơ hội để phát triển và anh cũng thế, cô cũng hiểu ở lại sẽ là lựa chọn tốt hơn cho cô. Thêm chùng ấy thời gian, cô lại xa anh...

- Chị nhớ em...

Cô vừa khóc, vừa gửi dòng tin nhắn cho anh. Những ngày cuối năm, Hà Nội rất lạnh, vì lòng cô hiện cũng thể ấm được vì nỗi cô đơn. Bao cặp đôi ngoài kia đang tay trong tay sưởi ấm cho nhau còn cô thì không. Cô nhớ đến tay anh, cũng to và ấm, có chút thô ráp nhưng luôn dịu dàng chạm lên mái tóc mềm của cô. Ngồi gần Hồ Gươm trong thời tiết thế này không phải ý hay, chỉ một làn gió nhẹ thổi qua cũng đủ khiến da thịt buốt lạnh. Một giai điệu nào đó thoáng qua trong tâm trí cô:

*Dù cho anh đã cách xa như ngàn mây trôi
Dù tình yêu ngăn lối chia đôi mình xa xôi
Mình em vẫn chờ
Chờ ngày bất ngờ
Anh về lại bên em*

*Và rồi anh sẽ thấy xa em lòng đơn côi
Giờ tìm đâu một người mãi bên đời
Thì thôi nơi ấy anh có mỗi một
Về đây bên em*

...

Cô cô đơn và anh cũng vậy, chỉ cần nghĩ thế, cô không thể ngăn nổi nước mắt... Cô gửi thêm một tin nhắn: "Em nhớ anh..."

Anh "seen" tin nhắn, cô lại càng cảm thấy lòng cô đơn...

15 phút sau anh gọi đến:

- Em đây...

Cô lặng im không thể thốt nên lời khi nghe thấy giọng anh...

- Đang ở đâu đấy?

- Hồ Gươm.

- Chỗ cũ à, thôi ngoan nè, lại Đình uống một chút cacao trứng cho ấm.

- Ừm...

Dù ở nơi xa, anh vẫn thuộc từng thói quen của cô qua lời kể...

- Em đang ở đâu mà ồn vậy.

- Phố đi bộ.

- Hôm nay cao hứng thế.

- Ừm...

Và rồi họ lại lặng im, cùng nhau đi bộ xuyên không gian, cùng 1 tên gọi cho nơi ấy vậy mà xa lắm. Cô chọn được một chỗ ngồi ở ngoài ban công, hôm nay thứ sáu, mọi người có nhiều thời gian dành cho nhau hơn, từng nhóm từng nhóm người cùng đi bộ và thả cảm xúc theo cuộc trò chuyện, có nhóm nhiều người và

nhieu lắm nhóm 2 người... Cô lại ngồi lặng lẽ để khóc, cô cảm nhận một vài ánh mắt ném về phía mình nhưng cô chẳng quan tâm.

- Em thích chị mạnh mẽ hơn...

Tiếng anh thật gần, thật rõ khiến mọi giọt nước mắt của cô ngưng đọng ngay lập tức. Anh đang ở đây, bên cạnh cô... Cô sững sờ cho đến khi anh loay hoay đặt được chiếc ghế bên cạnh chỗ cô ngồi.

- Sao? – Nói rồi anh lấy hai bàn tay lạnh buốt của cô áp lên mặt mình - Ấm chưa?

Cô thuận tay, ôm lấy anh và lại khóc. Họ thu hút sự chú ý của kha khá khách nhưng rồi ai cũng hiểu và để lại không gian riêng tư cho nhau. Được một lúc, cô cũng chịu buông anh ra. Anh kể lại cho cô nghe câu chuyện vì sao mình có mặt ở đây, về chuyến hành trình hơn 1000 cây số để có thể đến sưởi ấm cho người con gái anh yêu...

Anh sẽ có 2 ngày ở Hà Nội, 2 ngày ngắn ngủi để bù đắp gần 2 năm xa nhau...

- Chị muốn thử cà phê trứng.

- Chị gì ở đây ta?

- O, là sao?

- Khi nãy ai mới nhắn tin ... cái gì nhỉ?

Cô chưa bao giờ xưng là "em", tin nhắn đó là lần đầu tiên cô muốn bản thân mình yếu đuối để có thể gọi anh một cách yêu thương nhất, để tự nuông chiều bản thân trong nỗi nhớ anh. Cô ngượng chín mặt, rồi cũng hạ giọng:

- Ờ thì ... em...

- Ngoan...

Anh lại vuốt tóc cô, dịu dàng như bao lần...

2 ngày, cô đưa anh đến những góc ngách của Phố Cổ, ghé thăm những nơi cần đến, chụp với nhau càng nhiều ảnh càng tốt, sắm vài món đồ đôi với nhau... 2 ngày bù cho 2 năm nhưng 2 ngày vẫn là 2 ngày...

Tối chủ nhật, cô tiễn anh ra sân bay...

- Ngoan, học hành cho tốt, anh chờ.

Cô mỉm cười, nắm lấy tay anh áp lên mặt mình.

- Chờ em nha...

Anh hạ người, gửi một nụ hôn lên tóc, rồi buông tay cô bước vào bên trong khu vực chỉ dành cho người đã có vé. Cô đứng yên nhìn theo bóng anh, vóc dáng mà cô đã thuộc và chưa hề quên. Sáng mai thức giấc, anh sẽ đón nắng ở Sài Gòn, còn cô vẫn tiếp tục bắt đầu ngày mới với cái se lạnh của thủ đô... Nhưng trước khi bước khỏi giường, cô sẽ nhắm mắt lại lần nữa, để thấy nụ cười của anh, ngọn lửa ấm bé nhỏ của cô...

Không gian, thời gian có thể chia xa thể xác nhưng trong tâm trí miễn vẫn còn có nhau thì mối liên hệ đó là không gì phá vỡ được...

- **Anpy Tia** -